

Brandend water

FOTO: MARTIN ROEMERS/HH

Het piketformulier dat ik die zondagochtend van de piketcentrale ontvang, vermeldt als relevant artikel art. 170 Sr. In mijn prille carrière als advocaat ben ik dat nog niet eerder tegengekomen. Nalezing leert me dat het op grond van artikel 170 Sr verboden is 'enig gebouw, getimmerde, installatie ter zee of voor publiek toegankelijke plaats' opzettelijk te vernielen of te beschadigen, op straffe van een gevangenisstraf van ten hoogste 12 jaren, dan wel levenslang indien het feit iemands dood ten gevolge heeft. Er gaat geen lichtje branden.

Ik bel de arrestantenopvang. 'O, u belt voor ons terroristje?' vroeg de agent.

Sorry?

'Ja, hij wordt ervan verdacht' een aanslag te hebben voorbereid op een hotel niet ver van uw kantoor. Die aanslag hebben wij net op tijd kunnen voorkomen.'

Ter plaatse wordt mij daarnaast nog medegedeeld dat het – in de nadagen van de aanslagen in New York – zou gaan om zogenaamde 'moslimterrorist'. Mijn cliënt is dan ook, zo begrijp ik, 'afkomstig uit de moslimwereld'.

In de spreekkamer zie ik dat hij een zwarte, leren, nauwsluitende broek draagt die weinig tot de verbeelding overlaat, en een zwarte zijden blouse die mij een blik gunt op zijn – niet onaanzienlijke – borstkas. Zijn hoofd heeft hij kaalgeschoren. Een ringbaardje siert zijn gezicht.

Hij is in de zeer vroege ochtend in zijn zwarte Mercedes aangehouden terwijl hij een club verliet. Geblinddoekt is hij overgebracht naar zijn huidige locatie. Inmiddels is hij op de hoogte gesteld van de verdenkingen tegen hem. Ongelovig heeft hij de beschuldigingen aangehoord. Hij wordt verdacht van 'moslimterrorisme', op basis van het simpele feit dat hij uit een Arabisch land afkomstig is en iemand enige tijd geleden zijn naam heeft laten vallen bij de 'Meld misdaad anoniem' lijn. Hij heeft carrière gemaakt in de 'vermaakindustrie' en heeft een Turkse vriendin die met veel plezier evenveel tijd spendeert in dezelfde branche. Hij begeleidt haar veelal op werkbezoeken. In afwachting van haar terugkeer bezoekt hij casino's en clubs om de tijd te doden. De politie is daar overigens geheel en al mee bekend.

Na de melding op de anonieme misdaadlijn hebben zij hem enige weken gevolgd en zijn (drie) mobiele telefoons afgetapt. Tijdens de verhoren vragen ze of hij de blik ooit op Mekka richt. Hij kijkt ze vertwijfeld aan. Of hij wel eens een moskee bezoekt. Zelfs met de beste wil van de wereld kan hij dat niet bevestigen. (Niet dat ze dat in al die tijd dat zij hem volgden ooit hebben waargenomen).

Na drie dagen wordt hij met tegenzin vrijgelaten. Te weinig bewijs voor een voorgeleiding, zo vindt de officier van justitie op het allerlaatste moment. De verbalisanten zijn het daar volstrekt mee oneens. Zij hebben een onwankelbaar vertrouwen in de schuld van mijn cliënt. Zij geloven dat water kan branden. Zoals Feijenoordvoorzitter Van den Herik opmerkte: 'Als je per se wilt geloven dat water kan branden dan is dat kennelijk zo.'

Petra van Kampen